

РЯТУВАЛЬНИЙ ЗАГІН

Колись троє зустрінуться з одним.

СТАРОДАВНЄ ПРОРОЦТВО

Як і всі мандрівники, які перетинали пустелю Фунтєн, чоловік зупинився на перепочинок у корчмі — так званому Останньому притулку.

Її власник довго спостерігав за наближенням гостя. У безкраїх порожніх просторах пустелі мандрівники зазвичай помітні здаля. Корчма стояла на невеличкому скелястому пагорбі, достатньо високому для того, щоб навіть піщані пасма не заступали обрій. На вершині пагорба ледь вистачило місця для корчми. Таке розташування давало змогу розгледіти майбутніх постояльців задовго до їхнього прибуття. Вони приходили зі сходу чи заходу, іноді — з півночі, ночували в Останньому притулку й вирушали далі — на схід, захід або ж на північ.

Але цей чоловік прийшов з півдня. Господар майже ніколи не дивився в той бік, тому помітив його доволі пізно. Вирішив, що мандрівник збився зі шляху й міг би не помітити Останнього притулку, якби у вікнах не світилося. Чоловік

неухильно, хоча й повільно, наближався. Корчмар раз по раз кидав на нього погляд, не забуваючи й про інші напрямки, але там нікого не було.

Темна твердь пустельного неба потроху світлішала. Наближаючись, постать чоловіка дедалі більшала. Корчмар підвівся: потрібно було вже готувати до приходу постояльця глечик з водою та кухоль.

Раптом корчмарю впало в око дещо дивне. Він навіть примружився, щоби краще розгледіти.

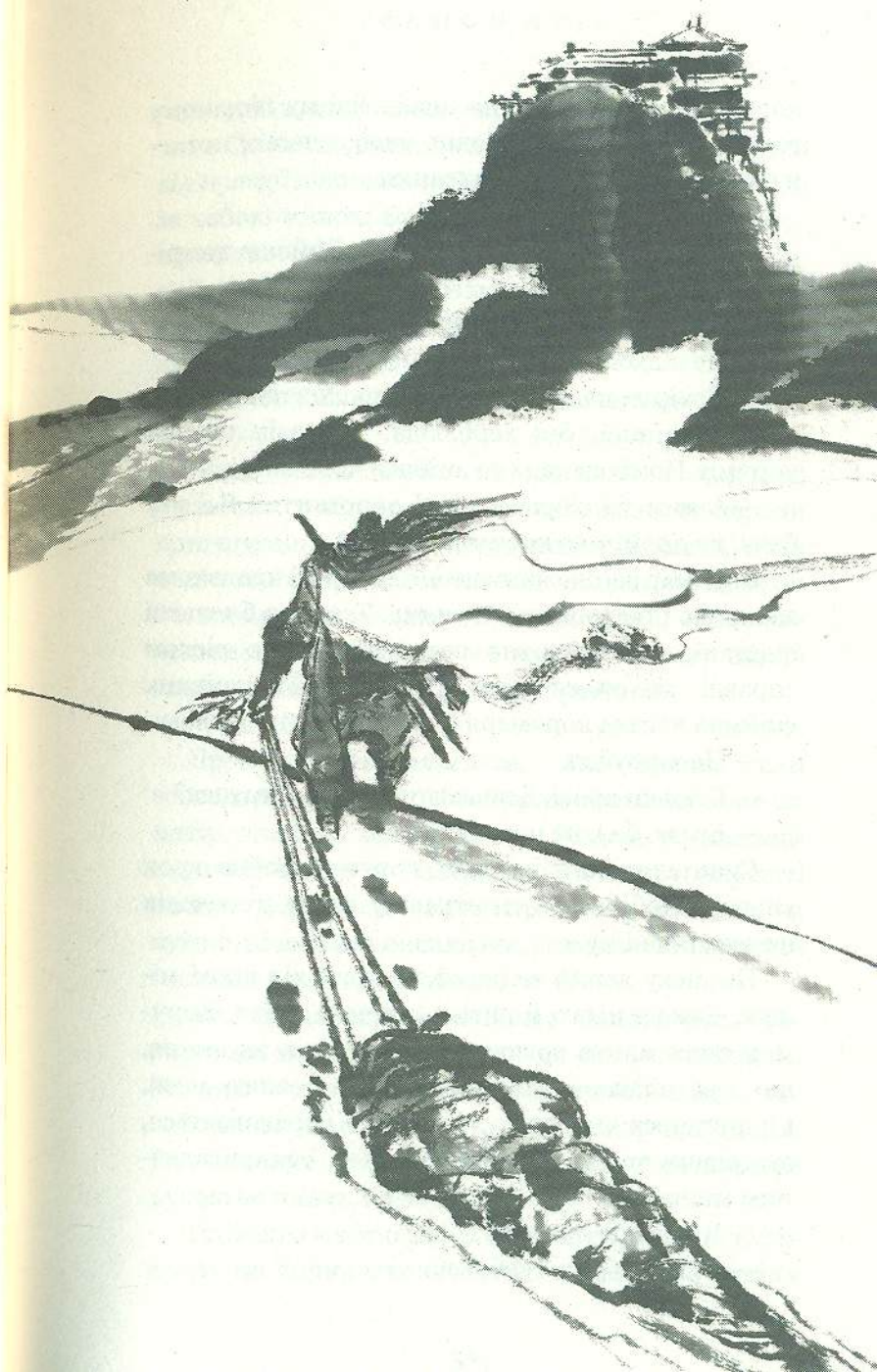
Уже трохи розвиднілося, і корчмар побачив за чоловіком, який крокував пустелею, темну смугу аж до самого виднокраю. Господар корчми придивився уважніше. Здавалося, що чоловік тягнув за собою волоком щось важке. Погода стояла безвітряна, і важка ноша справді могла залишити в піску глибоку темну борозну, помітну здаля. Можливо, помер верблюд, і тому чоловікові довелося волокти цінну поклажу власноруч? Корчмар ніяк не міг розгледіти, чи має мандрівник із собою ще щось, бо той ішов, загорнувшись від вітру в довгий просторий плащ.

Сонце сяяло дедалі яскравіше, і тепер корчмар зрозумів, що його припущення надто прості, тож від подиву він заляк на місці.

Темну смугу за спиною мандрівника утворювала рідина, яка проливалася на пісок. Корчмар знав, що в пустелі воду беруть і просто так не розливають. Це була кров, і навіть пересохлий пісок пустелі не міг увібрати її повністю.

— Агов! У вас усе гаразд? — гукнув корчмар.

Обличчя подорожнього було обв'язане хусткою, блищали самі очі. Він рвучко озирнувся на голос

корчмаря, який стояв на невеличкому піщаному горбку. Чужинець не зводив очей з нього; потягнувся рукою до зброї за плечима.

— Ти ще хто такий?

— Я з корчми. Отам, на пагорбі. Вийшов зустріти шановного гостя.

Чоловік і далі тримав руку біля зброї.

— Не підходь, прошу тебе. Ти не озброєний?

— Повірте, пане, я не розбійник. Я з порожніми руками, піший, без верблюда. Я хазяїн он тієї корчми. Помітив пана та вийшов допомогти.

— А чим ти зібрався мені допомогти? Я і так бачу, як пройти до корчми.

Корчмар запідозрив щось недобре й крадькома зазирнув прибульцеві за спину. Тепер, з близької відстані, він остаточно переконався, що піском справді тягнулася кривава смуга. Мандрівник спіймав погляд корчмаря й різко хитнув головою.

— Не турбуйся.

— Стільки крові, й ви кажете не турбуватися?

— Еге ж, бо я не поранений.

Спантеличений власник корчми зробив крок уперед, щоб побачити страшну ношу, і чоловік не завадив йому.

На піску лежав великий, мокрий від крові мішок. Саме з нього й витікала темна смуга. Корчмар скося кинув погляд на прибульця, зауважив, що з-за плаща стирчить руків'я великого меча, і здригнувся від страху. Хто ж не перелякається, зустрівши чоловіка з таким мечем і закрявавлевим мішком?

— Що в пана в мішку?

— Кажу тобі, не турбуйся.

— Але ж мішок весь у крові!

— Це не людська кров, — мандрівник ухилився від прямої відповіді та байдуже сунув далі, поволік за собою мішок. Було помітно, що мішок неймовірно важкий, адже слід за ним залишався глибокий. У ньому міг бути навіть не один, а два трупи. Корчмар гнівно дивився в спину прибульцеві. Але вже за хвильку кинувся навздогін.

— Я побіжу вперед, приготую все до приходу пана.

Мандрівник нічого не відповів, а корчмар прожогом побіг до будівлі, але, звісно, не заради приготувань. На бігу намагався пригадати, куди подів свого меча. Але так і не згадав, бо не брав його до рук дуже давно. Утім, битися із цим прибульцем усе одно було не варто. Корчмар злетів сходами й збудив сім'ю гучним ревінням:

— Де мій меч?

Дружина перелякалася. На щастя, син господаря, який вибіг на крик трохи пізніше за матір, знав, де лежить зброя. Радісно збуджений хлопчик побіг по меча, сподіваючись нарешті побачити його в дії. Корчмар випхав дружину на кухню, нічого не пояснюючи, і сам поставив на стіл глечик з водою та кухоль.

Аж ось до корчми ввійшов мандрівник. Роззирнувся навколо й підійшов до столу з глечиком. За ним і досі волочився жахливий мішок, що забруднив підлогу кров'ю, і господар насупився. Гість скинув плаща й наплічника та потягнувся рукою до плеча, по зброю.

Господар миттю забув про мішок і підлогу. Він зроду не бачив такого меча: здоровенне руків'я

і незвично широка гарда, від якої відходили відразу два довгих клинки, неначе брати-близнюки.

Для носіння подвійного меча на грудях мандрівника були в хитромудрий спосіб припасовані ремінці й застібки, на лівому плечі — захисний круглий щиток, а на спині, трохи нижче шиї — сталевий гачок, на якому меч так і висів, не схований у піхви.

Мандрівник поклав подвійний меч на стіл, сів на стілець і розмотав з обличчя хустку. Цієї миті до кімнати заскочив син корчмаря. Кмітливий хлопчик тримав б'ятоків меч за спиною. Корчмар зробив синові знак, щоб той відійшов у куток, а відтак звернувся до гостя:

— Чи могли б ви, ласкавий пане, сказати, що саме лежить у мішку?

Гість поклав хустку на стіл. Його темне довге волосся злиплося від поту й пилю, а непривітне суворе обличчя вкривала смоляна борода. Він залишив поза увагою запитання господаря й мовив:

— Це Останній притулок?

— Так люди звать мою корчму. Далі-бо на південь корчми вже не знайдеш.

— Твоя правда, там нема де стати на нічліг.

Корчмар спершу не звернув уваги на ці слова. За мить його очі покруглишали.

— Пан, певно, жартує... Невже ви прийшли з півдня?

— Авжеж.

Корчмарю легше було повірити в те, що гість спустився з небес.

— Та що ви кажете! На півдні ж нічого немає.

— Є. Кіборен.

— Ха! Кіборен? О так, непролазні хащі, повні звірів. А ще ці кляті гади — *наги**. То я і кажу, немає там нічого.

Чоловік кинув погляд на господаря, але не відповів на його жарт.

— Віддайте мені листа.

— Листа?

— Якщо це Останній притулок, тут має зберігатися лист для Кейгана Дракара.

Очі господаря покруглишали ще дужче. Такий лист у нього на правду зберігався. Багато місяців тому з Великого храму прийшов украй виснажений монах Ореноль і залишив листа для Кейгана Дракара. Монах кілька днів відновлював сили в Останньому притулку, а потім вирушив назад, на північ.

Корчмар кивнув, опанував себе й спитав:

— Спершу прошу пана дати відповідь. Що в мішку? І взагалі, як ви могли прийти з півдня? Це неможливо!

Кейган Дракар узяв глечик, щоб налити собі води. Господар збентежено пискнув:

* Наги (в оригіналі — *naga*, від санскритського слова «*naga*», що означає «змія») у романі — змієподібні люди. В основі образу лежить давньоіндійське уявлення про людей-змій, зображення яких у країнах Азії було варіативним — з людськими головою й торсом та зміїним хвостом, у вигляді людей або змій. В азійській міфології наги — напівбожественні істоти, наділені мудрістю й безсмертям. Вони мешкають у розкішних підземних палацах. Нагини (жінки-наги) завдяки прекрасній зовнішності нерідко спокушали людських чоловіків. — Тут і далі — прим. пер.